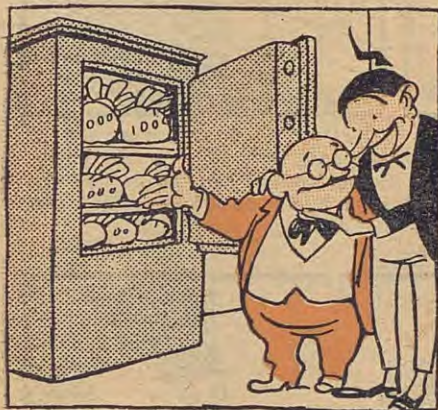

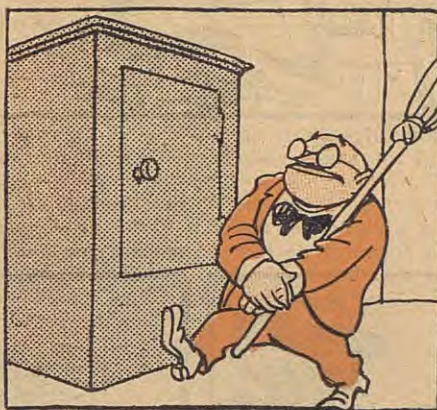
VIOLOLET

ELS DINERS NO FAN LA FELICITAT

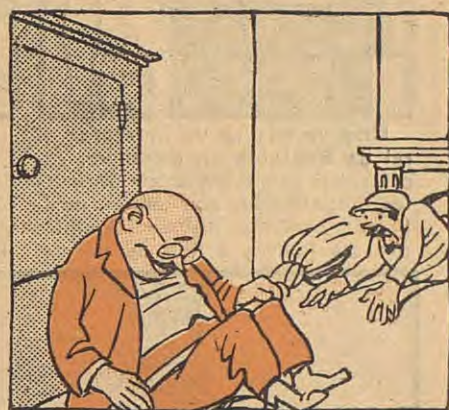
(per Cornet)

El renomnat «Institut Violet» havia arribat al màxim del seu esplendor. La caixa s'havia omplert de rals, de pesetes i de duros, i Violet i el seu secretari es consideraven feliços.

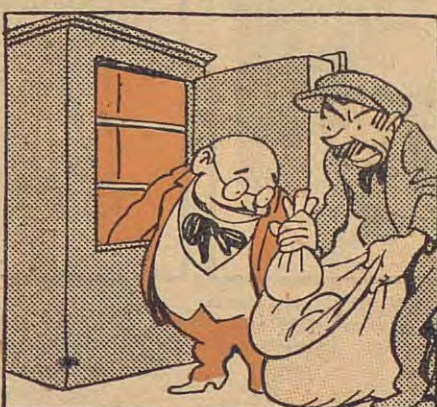
Mes la possessió d'aquella petita fortuna els feia estar intranquils. «I si ens la robessin?»—exclamaven, sovint, Violet i el secretari. Per tal d'evitar-ho, un o altre estava sempre...

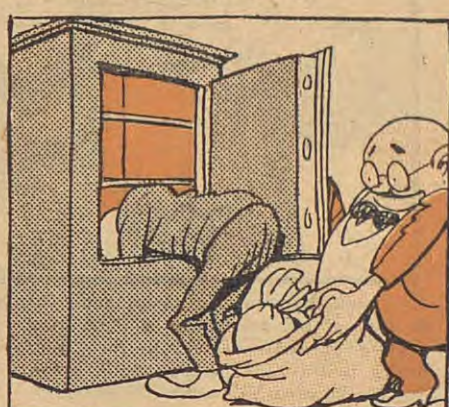
...de sentinella davant la caixa. Un dia que tocava la guàrdia al secretari, un lladregot coneixedor del tresor que allí es guardava, va deixar-se escórrer suaument per la xemeneia.

Calculeu l'ensurt que va tenir el pobre secretari quan, en despertar-se pel soroll que havia fet el lladregot, es trobà, encarades desvergonyidament al pit, un parell de pistoles.

En aquesta forma tan poc suau exigí el lladregot que el secretari obrís la caixa i anés ficant, sense remugar, tots els diners que hi havia, a dintre el sac que el «mossegas» portava a posta.

Però heu's aquí que, en anar a treure els darrers diners, el secretari simulà que no hi arribava i el lladregot, un bon xic pau, es disposà a treure'ls ell mateix. Mes el secretari...

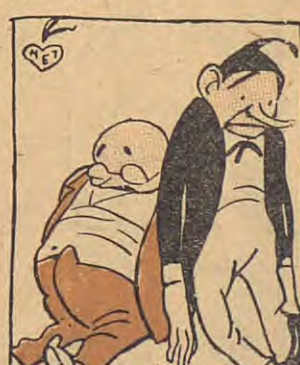
...li donà una empenta i el tancà dins de la caixa. En veure's així caçat, el lladre s'indignà de tal manera, que no sabé esbravar-se d'altra forma que disparant els trets de la pistola...

...que encara duia als dits. Violet cuità a anar a la recerca d'una parella de mossos de l'esquadra, els quals, després de recollir molt amablement l'atreuït lladregot...

...que estava llastimosament socarrimat pels trets que ell mateix havia engegat, se l'emportaren amb tota cura per tancar-lo a la garjola. Violet i el secretari quedaren contents...

...d'haver salvat els diners, però molt pensatius en considerar que els diners no fan la felicitat i que devien estudiar la manera que retornés a aquella casa la tranquil·litat que havien perdut.

Una vegada es va presentar al rei de Badòquia un estranger, explicant-li que sabia teixir unes teles magnífiques, que tenien, però, la particularitat d'ésser invisibles per als lladres o fills de lladres.

«Magnífic—digué el rei,—faci'm algunes robes i serà un bon medi de conèixer l'honorabilitat dels meus cortisans». La notícia, però, es va esbombar; de fàiso que el gentilhome que el rei envià a vigilar els treballs, va fer veure que quedava encantat de la tela, malgrat no veure res.

I el mateix li va passar al rei, quedant, tant ell com el gentilhome, amb el rau-rau de que els seus pares no havien estat tan honrats com semblava...

...però disposats, això sí, a ocultar-ho amb tota cura. Així és que el rei encarregà a l'estranger que amb aquella roba (per a la confecció de la qual havien tret del tresor reial molts brillants i perles per a entretenir-los a la trama) li fes un sumptuós vestit de recepció.

El dia que aquesta va tenir lloc, tots els qui veien passar el rei el veien amb la simple roba blanca, però no ho manifestaven perquè, el fer-ho, hauria estat confessar la manca d'honradesa pròpia o, el que és pitjor, la de llurs pares.

Fins que un infant, fill de l'home més digne de tot Badòquia, exclamà en to de burla: «Ela, ela; el rei va en calcoteis!» I la veu de la innocència féu tornar a la realitat a tothom, qui, bo i rient, murmurava:

«Sí que és veritat! El rei va a la fresca! L'han ben enredat!». I, aleshores, fins el mateix sobirà comprenqué que l'estranger murriet s'havia burlat d'ell, i manà que el cerquesin i l'empressonessin.

Però ja l'original sastre havia tocat pirandó amb els brillants i perles i les quantitats que havia demanat a compte, i anava, segurament, a la recerca d'un nou rei de Badòquia per a enredar-lo.

L'ESPERIT DE CONTRADICCIO

(per Juncadà)

En un cert poble hi havia un apotecari que s'envanava de tenir l'establiment tan ben proveït com podés ésser-ho e lmillor de la capital, fins al punt de no haver droga, específic o di-moni vert que ell no tingués a l'«es-tanteria».

Uns tranquils, d'aquells que mai fal-ten als pobles... ni a les capitals, va-ren determinar fer-li una brometa i de passada fer-lo quedar en falta. I un dia entraren a la farmàcia i li dema-naren si tenia «Esperit de contradic-ció».

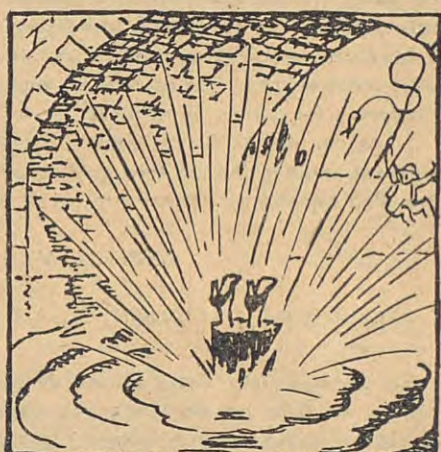
L'home, molt amable, els va dir que esperessin un xic. I, entrant a la re-botiga, va sortir al cap d'un moment portant de la mà a la seva dona i els la presentà tot dient: «Aquí tenen el que demanaven, si són servits!»

I és que, realment, la apotecariesa era una de les dones que més desen-rrotllat tenia l'esperit de contradicció. Cosa que digués el seu home, cosa que ella no trobava bé i s'hi oposava amb totes les seves forces, i, malhaurada-ment, no eren poques!

Un dia, passejant amb el seu marit pels afores, en passar per un vell pont romà, va abocar-se per a veure córrer l'aigua. L'apotecari li digué: «Alerta, noia, que podries caure!»

Frase que va determinar la dona a abocar-se encara més. Tant i tant ho va fer, que acabà per caure de cap al riu i, com que no sabia nedar, no va tenir més remei que olegar-se.

El marit, ja que no pogué salvar-la, corregué riu avall per veure si, almenys, podria retirar el cos i donar-li cristia-na sepultura. Mes, malgrat d'haver ar-ribat fins la mateixa desembocadura...

...no el va trobar. I ja començava a abandonar-se a la desesperació quan la llum es féu en el seu intel·lecte. «No era tan contradictoria? — digué.—Doncs és segur que haurà anat riu amunt!»

I, efectivament, la va trobar ja molt aprop de les primeres fonts!

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

Reprès el joc, els «Aguilons» iniciaren unes travetes de mal gust i voltaren a en Gim, però aquest s'esmunyia entre els seus enemics com una anguila i arribava a la pilota, i fos amb el cap, fos amb els peus, la pilota giravoltava a tothora davant per davant de la porta dels «Aguilons», com una amenaça viva. Tres cops més entrà a gol; tres cops, tots tres d'en Gim, i s'acabà el partit perquè els espectadors, enardits, amb el senyor Riudecòdols de capdevanter, envaïren el camp i abraçaren a l'invencible capità.

—Tu, «Milhomes»!—l'amo no li sabia altre nom—aquesta nit véns a sopar amb mi que parlarem del teu pervindre... Apa, canvia't de roba, que pujaràs a l'auto amb mi.

—Senyor Riudecòdols... Si em permet... He vingut amb ma germana i l'he d'acompanyar a casa...

—Els dos hi cabeu al cotxe... Digueu on s'ha d'anar.

En Gim donà les senyes de la porteria:

—Carrer de Girona, tants!

—Noi!—féu amb certa sorpresa, el senyor Riudecòdols.—Al carrer de Girona vius?

En Gim li aclarí el cas i mentre els companys d'en Gim, xops de suor, però voltant la copa d'argent que ja tenien per seva, car es refiaven de guanyar també la revenja, brincaren de goig, els dos germanets d'adopció, corpresos d'alegria, seïen, porucs, en els seients blanquíssims de l'automòbil.

La Guidó es quedà a la porteria, tan amaratada de felicitat, que, sense saber el que es feia, en veure a la Griva, li va fer un petó a les galtes. El primer!

I ves per on, la Griva, eixuta d'afectes com un còdol, va sentir-se rodolar dues o tres gotetes per les galtes, i les soques d'all aquella nit reberen un rovell d'ou de més a més.

CAPITOL VI

DE FABRIQUENC A FUTBOLISTA

En trepitjar les catifes blanques de casa del senyor Riudecòdols, en Gim no semblava pas aquell gosat jugador que corria pel camp amb un aplom i una seguretat tan extraordinaris. Hi hagué un moment que en no sentir-se ell mateix el trepig de les seves passes, es guaità en un mirall per a convence's de què caminava.

El menjador, decorat de tons clars, però amb mobles de noguera macissa, amb talles renaixement, era sever i fastuós a la vegada. En Gim, tot aquell bé de Déu l'havia vist darrera els vidres de les cases de mobles de més crit de la ciutat, però en bona refè que si tot just sabia per a què servien.

El senyor Riudecòdols, presentà a la seva muller, una senyora petita i rodanxona, d'una cara dolça i humil, que deixava endevinar una pena de qui sap quan... No n'heu vist mai d'aquestes cares, amables, somrients, però que tenen tot l'aire d'amagar una dolor vella, en la suau flonjor de les carns fofes i rosades? Presentà, dic, a en Gim i la senyora l'acollí amb una rialla manyaga, com feta a posta per a plaure a un infant.

—No et donguis vergonya de res, Gim... L'ésser pobre no és una cosa lletja. Demés, la Roser té un deliri per les criatures... N'hem tingut un...

—I es va morir, potser?—féu, temorenc, encojngit, en Gim, ben segur de què feia una pregunta tonta.

La senyora Roser, sentint-se els ulls amarats, no va respondre més que un:

—Més hauria valgut!

En Gim comprengué que en el fons d'aquella família que tan feliç havia d'ésser, atesa la seva posició, hi ba-

tegava un drama íntim, però, ni el moment, ni les emocions rebudes per l'entenimentat minyonet, eren oportunes per a majors esbrinaments. I callà.

El senyor Riudecòdols féu seure a en Gim, i la senyora disposà que la cambrera els servís el sopar. Ai, en Gim, quan va veure aquells plats fins, amb una franja blava florejada, eixits de les millors fàbriques de Noruega! No sabia per on agafar-los! I aquelles copes tallades, transparents, per on els vins prenien tonalitats d'or fos o de robins deixatats! I els coberts, mercè als quals acabava de veure que una grenya impertinent li davallava del cap fins a cavalcar damunt les celles! I les tovalles blanques com una tofa de neul.

No, si el senyor Riudecòdols no li serveix el menjar, en Gim, aquella nit dejuna!

Poc a poc, entre la senyora Roser, d'una conversa entretinguda, i el senyor Riudecòdols, que contà a la seva muller la gran traça de futbolista del minyó, en Gim anà perdent el seu astorament i aquell posat cohibit que tan simpàtic el feien de bell antuvi.

—T'agradaria, Gim, dedicar-te només al futbol?—preguntà el senyor Riudecòdols.

—Prou que sí! Però jo he de portar a casa el guany de la setmana...

—Es clar que sí. Però encara guanyaries més. Et posaria al despatx. De moment tindries compte de la porta i de rebre als visitants. Així jo et tindria sempre aprop meu.

—Sí que m'agradaria!—féu en Gim, que entre l'escalforeta del vi i la xardoreta de la glòria, es sentia amb un braó de bou de cursa.

—I els teus pares ja hi vindrien bé?—insinuà la senyora Roser.

En Gim va quedar-se sobtat. Els seus pares? Quins pares?

—No en tinc de pares... Visc amb una gent que varen recollir-me a mi i a la meua germaneta...

—Ah, tens una germana!—féu la senyora Roser, amb una certa fredor de desengany.

En Gim no va notar aquella gelor i continuà:

—Entre la Guidó, que és la meua germana, i jo, portem la casa. Cinc duros d'ella i cinc de meus fan bullir l'olla d'en Rentxu, de la Griva, de la Guidó i de mi. A casa som quatre, perquè jo vaig portar-hi un gat i no estic segur si és que les rates se'l varen menjar, o si nosaltres el vàrem prendre un dia per conill. La Griva sap disfressar-ho tot.

—En Rentxu, la Griva... Qui són aquesta gent?

La senyora Roser estava ben preguntaire! En Gim gairebé no sabia com sortir-se'n, perquè no li semblava bé que de bones a primeres fes una història de fetes poc honorables i que era mellor no trascanar als indiferents.

—Un matrimoni, que en morir els nostres pares, ens recolliren—féu en Gim, disposat a mentir.

—Pobra canalleta!—murmurà, acotant la testa, la senyora Roser.—I com has dit que es deia?—afegí, dirigint-se al seu marit.

—Gim.

—Gim... i què mes?—insistí, amb aquesta toçuderia de les dones en voler saber fins aquelles coses que no els van ni els vénen.

En Gim va tornar-se vermell.

—Gim i res més... La meua mare mai m'havia parlat de cap altre nom...

La senyora Roser, escriuixida, féu la senyal de la creu.

—Verge Santa! Ai, pobre àngel del cell! M'esborronen aquestes criatures que el bon Déu deixa sortir del cel abans d'hora.

I el nostre àngel, pobre...! — acabà, sanglotant, la senyora Roser.

—Roser, per l'amor de Déu, que li donem un mal sopar a en Gim. Nosaltres no cerquem pas un arbre genealògic, sinó un bon davanter per al nostre club, del que tu ets padrina: el «Favencia».

—Es que penso sempre, sempre, amb el nostre fillet perdut.

—Vols fer el favor, Roser? Menja i calla, veuràs.

La senyora Roser eixugà unes llagrimetes rebels i deixà la paraula al seu marit.

Aquest aclarí les aventatges que oferia al nou «equipier» del «Favencia» i en Gim, davant la meravellosa perspectiva de deu duros de sou cada setmana i vestit, i sense altra obligació sèria que la de jugar en un club que començava a fer-se famós, tremolós de goig, va vessar el suc d'un plat, tombà una copa i va deixar escapar una oliva que va anar rutllant fins a sota el trinxant.

La senyora Roser, per primera vegada, durant el sopar, va riure.

Convingut tot, el senyor Riudecòdols féu portar a sa casa a en Gim en el seu automòbil.

A la porteria l'esperaven en Rentxu, la Griva i la Guidó. Els dos primers comprenien que corrien un gros perill «si aquell marrec xerrava massa», però es refiaven de la bondat natural d'en Gim que ja havien pogut comprovar. Demés, en Rentxu li havia pres afició a en Gim. Deia, amb orgull còmic, que si no era fill seu, mereixia ésser-ho.

En Gim va contar-ho tot, tot, i en Rentxu i la Griva el varen abraçar, i la Guidó li va donar un pessic que el va deixar blau, però que en Gim va trobar més dolç que una abraçada.

—Aquest pessic és perquè m'has fet vetllar, i jo m'he de llevar demà a les cinc per a anar a la fàbrica.

—Calma, Guidó, que tinc fe que no hi tindràs que anar-hi gaire a la fàbrica. La senyora Roser fa cara de bona dona i quan jo li parli seriosament de tu...

—I de nosaltres?

—Vos he fet quedar com uns serafins. No vos queixareu de mi.

A l'endemà, en Gim es llevà a les vuit del matí. A les nou l'esperaven al despatx del senyor Riudecòdols. Es posà la roba més polida que tenia i, quelcom encongit, es presentà a la botiga.

El senyor Riudecòdols acabava d'arribar i esperava ja al minyó. Tot seguit el féu pujar a l'auto i el portà al camp del «Favencia», un terreny magníficament esplanat, amb uns seients de ciment i unes tribunes plenes de banderoles.

A la vista del camp, en Gim respirà ampleament... Allí sí

que s'hi trobaria a pleret, corrent, saltant, botent, en competència amb la pilota brincadora!

El senyor Riudecòdols era un home actiu. Després de sopar havia anat al club, havia reunit a la junta, els havia parlat de la seva troballa, i aquell matí, amb l'entrenador, M. Beardsley, un anglès vell professional del futbol que sabia tots els trucs, amb els jugadors del «Favencia» i els senyors de la junta, es faria una demostració pràctica de les facultats immillorables del neòfit.

M. Beardsley va dir desseguida:

—Bon pit i bones cames! Aquest minyó, si té enginy, serà un «as».

En Gim havia sentit a dir moltes vegades ço de l'«as»... però que li diguessin a ell, el va fer enrogir i, si hagués gosat, hauria tornat enrera i fugit del camp.

En Beardsley afilerà els jugadors, formant dos equips, posant els jugadors més febles amb en Gim, per a veure aquest quin joc donava, i donà la senyal de començar.

En Gim va posar-se serè, va fer-se un nus als nervis i s'entregà a l'ubriaguesa del joc. Els companys que tenia no mostraven gran esperit d'iniciativa, però ell valia per tots. Animava els defenses, s'escorria per entre la línia d'atac enemiga, pegava una correguda cap al gol contrari, reculava per a defensar la seva porta i semblava talment que tingués cent cames i cent caps.

El senyor Riudecòdols estava satisfet; els de la junta, astorats. En Beardsley picava de mans a cada passa, a cada jogada, a cada embranzida del novell davanter.

—I té estil, té estil, aquest minyó; un estil propi, que jo no l'havia vist mai!

En Gim, en una escapada, va presentar-se davant la porta dels contraris, centrà la pilota i xutà. Prou hi varen córrer els defenses, i el porter va botre, que amb un altre salt com aquell passava el perill d'esbotzar uns núvols... Tot inútil. La pilota, fregant el pal, s'endinsà en la xarxa.

En Beardsley, roig, amb el coll de la camisa desfet, picava de mans, esbogerradament:

—Això no es fa més que a la meua terra!—cridava, ple d'entusiasme.

I reunits els de la junta, i en Beardsley, i els jugadors, i en Gim, encès de fatiga i de goig, resolgueren que en el partit del diumenge, contra el «Lancashire», en Gim fóra el capità.

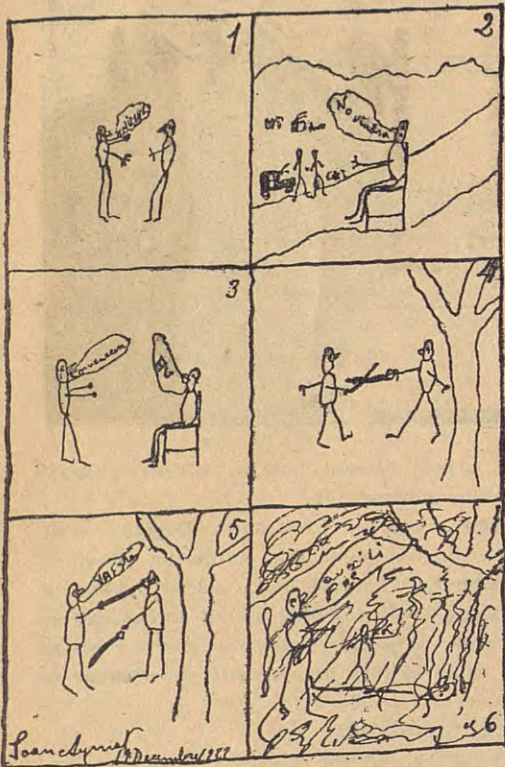
El senyor Riudecòdols s'emportà altre cop a en Gim i, ja en el despatx, posant-li a les mans un bitllet de cent pessetes, li digué:

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 98. — Joan Aymat.

La tragèdia del misto de cinc

N.º 99. — C. Jurqués.

En Mastegaxufias va anar un dia a França, però no entenia el francès.

Quan va ésser a França volé un rà-tol que dela Ho-tel...

... s'hi encantà y es va aseure en una taula per ésser.

Quan va ésser l' hora de pagar se li presentà un mo-ço i li digué «deux francs»...

Però en Mastegaxufias es pensà que volia dir de franco i contestà: doncs si és aixís passiu bé i grà-cies.

N.º 100. — J. M. Cardona.

Aquest senyor és fa molt curt de vista, i com que això és una dificultat molt gran i sempre n'hi passa una o altra, ara vaig a referir-vos en una que li pasà.

Un dia que feia molt fred va sor-tir per a donar una passejada.

Mes heu's aquí que a l'ésser da-vant d'un arbre, el sot que hi acostuma haver-hi per a regarlo, estava ple d'ai-gua, mes com que era curt de vista es pensà que era glaça-da...

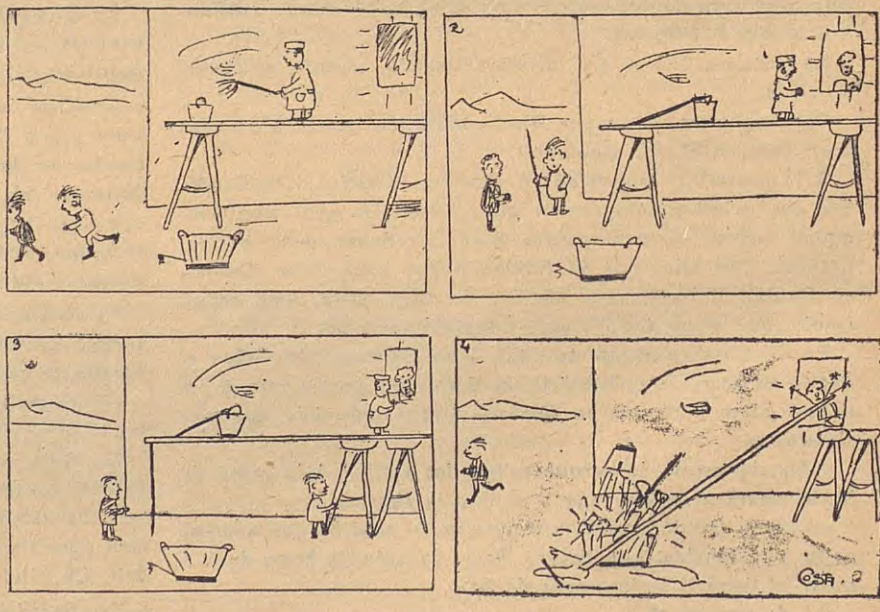
...i ell que si agafa una pedra li li tira...

...però com que l'aigua no esta-va glaçada, va quedar...

...esquitxat i moll de cap a peus; a l'arribar a casa seva es va tenir de treu-re la roba, i, com que no te-ria cap més abric, aquell dia va tenir de que-dar-se a casa.

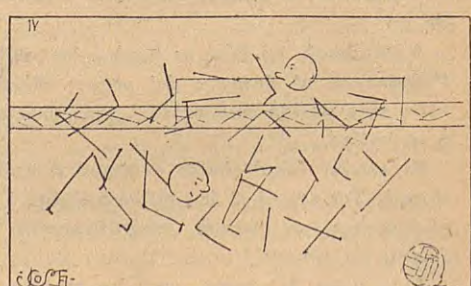
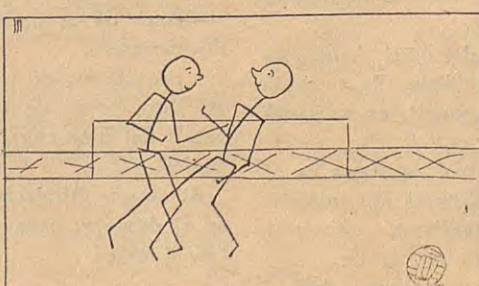
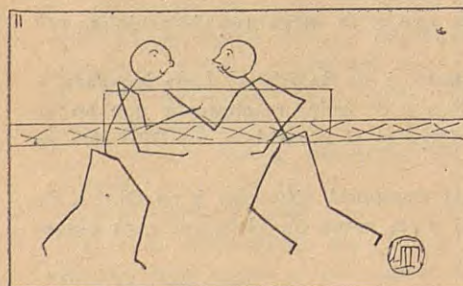
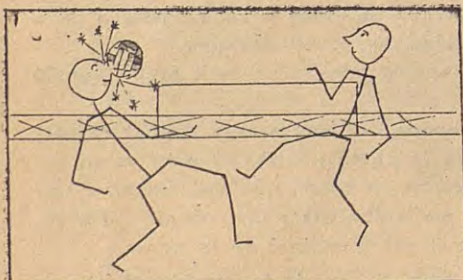
N.º 101. — Costa.

Venjança (Historieta muda)

N.º 102. — J. Costa.

Un partit emocionant que acaba amb els ossos volant

Don Josep Sirera un dia

Com que el vol domesticâ

Fins que li fa una endenada

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

JEROGLÍFIC

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets: I.—D. Josep a cà n Palou - s'ha comprat un berret nou. II.—A l'esglèsia l'ha deixat - al seient del seu costat. III.—I un que semblava un manobre - se li va sentar a sobre.

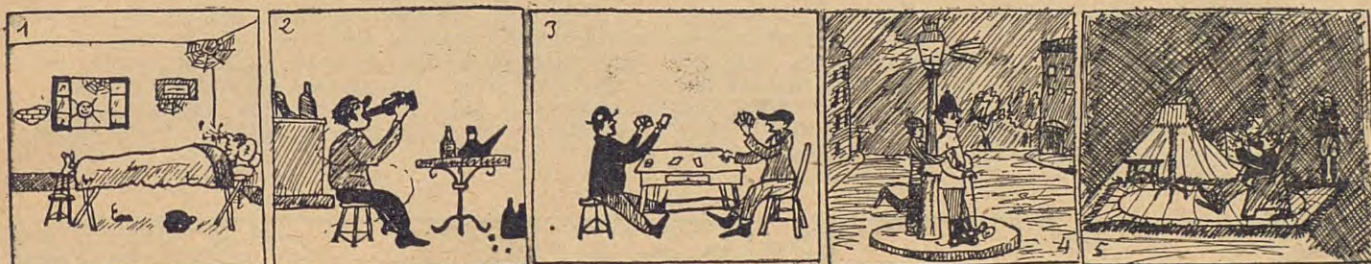
A la frase feta: Trencar-se el cap.

A l'entreteniment: Un coladé de café.

Al jeroglífic: Caballet.

N.º 103. — Costa.

Cada un té son ofici.

N.º 104. — Joan Domingo i Linboraia.

El lleó i la trampa.

Sense saber com un lleó s'escapa de la seva gàbia i, anant a coberta, aconseguí donar un ensurt a la tripulació.

El domador, que no s'acovardeix per tan poca cosa, tanca la boca d'una escotilla amb dos taulons, i posa junt a ells, un troç de carn.

El lleó, que sent farum de carn, fa un bot prodigiós i cau sobre el tall de carn.

Però de sobte queda agafat a la trampa que li ha posat el domador, i cau a la bodega, on l'agafen.

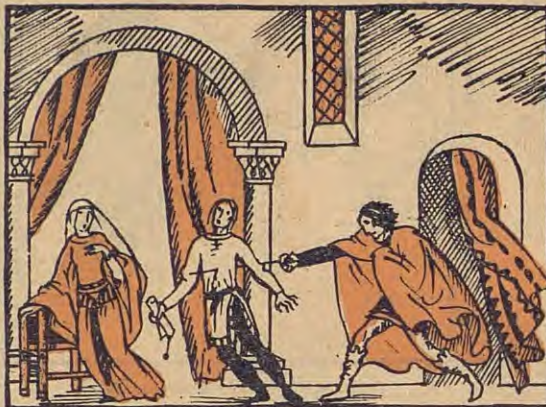
HISTORIA · D · GENOVEVA · D · BRABANT

(continuació)

(per Joan d'Ivorl)

EnsUPERBIT, creient-se ja amo de tot i de tothom, Golo mancà el respecte a Genoveva i aquesta el foragità del seu davant. I volent fer saber a l'espòs absent la fàiso com es comportava qui abusava indignament...

...de la confiança que se li havia atorgat, es crigué una carta que el cuiner, criat molt fidel, s'encarregà de portar. Mes, Golo, que odiava profundament a Genoveva, matà davant d'ella el missatger i, mentint habilidosament i impo-

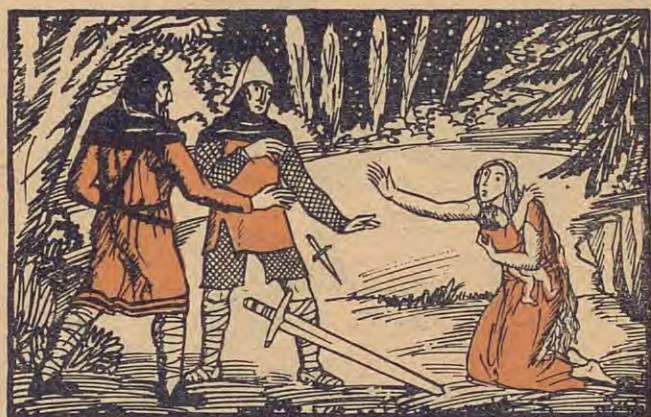
...féu que la bondadosa comtessa fos tancada en la més ombriu presó, mentre ell enviava al comte una carta extensa amb falses i greus acusacions contra Genoveva.

La bona comtessa es desesperà molt i plorà llàgrimes de dolor i de tristesa, mes la seva confiança en Déu l'asserenà tot el possible per sofrir, sense defallir, l'estada en aquella infecte presó. Per aconhortar la seva natural enyorança, el cel li envià un fill...

...un nen preciós, que Genoveva anomenà «Dissortat». Una nit, una joveneta, arrosstrant greus perills, s'apropà a la reixa i li anuncià que Golo, després de rebre una carta del comte, havia decidit matar-la. Aleshores la comtessa es crigué una lletra...

...al seu marit, explicant tota la veritat, perquè li fos entregada quan retornés. Poc temps després, dos esbirros agafaren Genoveva i el seu filllet i els portaren al bosc amb l'encàrrec de Golo de matar-los; mes, eternits pels precés de qui havia sigut la seva bondadosa mestressa, li perdonaren la vida, sots promesa que mai per mai sortiria ella del bosc per anar al castell ni a paratge habitat.

Alimentant-se del suc de les herbes, passaren Genoveva i el seu fill el primer dia; mes, creient defallir i, sobretot, que el tendre infant no podés resistir ho, la mare amatíssima cercà un lloc que els servís d'estada, confiant que Déu no els abandonaria. I així fou.

Cercant, cercant, trobà una cova que bé podia fer-els-hi de casa i, per comble dels benifets del cel, se'ls hi aparegué una cerva manyaga que es deixà treure la llet de què era plena i es quedà amb ells. I així passaren els anys. I el nen es feia gran i la seva mare li ensenyava les belleses de la Natura i l'inclinava a l'amor a Déu i als nostres consemblants.

(Seguirà)